

Գ. Գյուլի (էջ 39—42) կը գրադէ հայերէնին ու յունարէնին համեմատութեամբը: Թէ՛ հայերէնն եւ թէ՛ յունարէնն ունին իրենց պատահականութիւնները: Որչափ ալ գիտնականներէն սմանք այս երևոյթը լատաղոյն օրինակ համարին, եւ այլք այն բնագիրը՝ որմէ հայերէնը թարգմանուած է ըստ կոնիքերի Ե. Գարուսի, անկայն երկու բնագիրը զիրար փոխադարձաբար կը լրացնեն:

Դ. Գյուլի (էջ 42—63 մեր առջեւ կը գտնուի վկայութիւններ ևս վարդապետական, բարոյական եւ ապաբանական բովանդակութիւնը:

Հետեւեալ խորագերներովն է բացայայտ կը գտնուին Ապողոնի վկայութեան բնագիր մէջ. 1. Աստուծոյ յախտնականութիւնը, ամենակարողութիւնը, ամենազեալ գիտութիւնը, անշափութիւնը, ճշմարտութիւնը. 2. Ամենաուրբ Երբորգութիւն՝ յիշատակութեամբ երից անձանց: Որդին կը կոչուի՝ Բան Աստուծոյ. 3. արարչագործութիւն յոյնէ. 4. պահպանութիւն աշխարհի ի ձեռն Աստուծոյ. 5. նախախնամութիւն, 6. Գյուլիին հրեշտակաց եւ զիւս. 7. Աստուած մարդը օտեղծած է մարմնով եւ հոգեւով. 8. մարդգութիւն. 9. շնորհք եւ հարկաւորութիւն. 10. բնդհանրութիւն մահուան եւ գառառանքի՝ յետ մահուան. 11. յախտնական վարձք ու պատիժ. 12. յարութիւն մեռելոց. 13. յայտնութիւն. 14. Ս. Գրքը հեղինակը Աստուած է: Այս փոքրիկ վկայութեան ինքն մէջ կան գեառ ուրիշ շատ մը վարդապետութիւններ՝ որ անկայն նախընտանեալն պէտք բացայայտ ըստած չեն:

Բարձր-խառն բովանդակութիւնն կը քաղենք 1. Պարսք զԱստուած պաշտելու. 2. երգումն առ հասարակ արգելեալ է, ինչ ինչ պարագաներու մէջ ներեալ է. 3. իշխանութիւնը Աստուածմէ գրուած է. 4. պարսք ընկերներութեան. 5. անսրբութիւնը արգելեալ է. 6. նմանապէս՝ սուտար. 7. անտարբերութիւնը մեքէլու է. 8. հաւատարմութեան մեղքը յախտնական մահ կը պատճառէ. 9. քրիստոնեան ոչ մի. յն մեղքէ պիտի խորհի, այլ՝ Բրիտանոսի օրինակին հետեւելով՝ առաքելութիւնները պիտի մշակէ:

Աղ-բառ-խառն բովանդակութիւնն յիշատակութեան արժանի են հետեւեալ կէտերը. 1. սրճափ բանաստեղծ հաւատարմ Աստուծոյ. 2. քրիստ. կրօնին աստուածայնութիւնը. 3. քրիստոնէից բարոյական կենսութիւնը:

Արժեւորեալ է. Գյուլի կը համեմատ վկայութեան Ս. Հարցք գրութեանց հետ (էջ 53—69): Բ. մասը (էջ 70—88) կը գրադէ Ս. Ապողոնի վկայութեամբը. նախ կը յիշուին պատմական տեղեկութիւնք Ս. Ապողոնի վրայ, (Եւսեբ., Ռուս. փրիմոս, Ս. Հերոնիմոս). եւ ուսումնասիրութիւնս կը փակուի Ս. Ապողոնի վկայութեամբը:



Ք Ո Վ Ա Ն Դ Ա Վ Ո Ւ Թ Ի Ն

Օ Գ Ո Ս Տ Ո Ս

ՈՒՍՈՒՄՆԱԿԱՆ

ՄԱՏՆԵՆԱՍՏԱԿԱՆ — Պատմագիրք Հայոց. 2.

Փարսկերէ. 226:

ԳՐԱԿԱՆ — Ռուսաձայոց գրականութիւնը. — Թուստերական գրականութիւն. 234:

ՄԱՏՆԵՆԱԳՐԱԿԱՆ — Բնութիւն եւ համեմատութիւն Եզնկայ Նորագիտ մեղագրին. 237:

ԱՇԽԱՏԱՆԱԳՐԱԿԱՆ — Հայաստան, Բրդուստան եւ արեւմտեան Պարսկաստան Բաքուական-Ասորեստանեայ սեպագրերու համաձայն. 239:

ՊԱՏՄԱԿԱՆ — Նոր Եղիսաբեթուպոլիս — իր ցրապարական շէնքերն ու յիշատակարանները — Նորագոյն կարգադրութիւններ (պատկերագր.) 242:

ՀԱՆԳՐԱԿԱՆ — Հայերէն Աւետարանի ըստի մը ինն ծնագրաց գրութեան վրայ գիտողութիւններ. 263:

Ս Ե Պ Տ Ե Մ Բ Ե Ր

ՄԱՏՆԵՆԱԳՐԱԿԱՆ — Ս. Սահակի եւ Ս. Մաշտոցի գործունէութիւնը յօգուտ հայ տւանորոնեան. 267: — յոռոյնիկ թարգմանիչ, եւ իւր երկասիրութիւնները. 262:

ՀԱՆՈՍՏԱԿԱՆ — Լեւոն Ե. Թագաւորին կնոջն ուղիղ ընթերցումը (պատկերագրագր.) 270: — Հատերէն եւ հայերէն. 271:

ԸՆԴԴԴԴՄԱՆՈՍՈՒԹԻՒՆ — Սկսնակ Բանասերներ, հայ քննադատութեան բնիկ առջեւ. 276:

ԱՅԼԵԻՆԵԼԷ

Թղթակցութիւն առ «Հանդիսի» մեծայարգ խմբագրութիւն. 281:

ՆՈՐ ՀՐԱՏԱՐԱԿՈՒԹԻՒՆ. 282:

ԺԱՆՆԵՓՈՒՆ. 1. — Հին հայկական տեղոյն անունները. — 2. Մարտի-Մարտի. — 3. «Հայկական կարևոր ցրատարականութիւններ անցնակ տարիներէ. — 4. Դիտողութիւն մը. — 5. Տոկիթայ գիւղն եւ իրկարայ գրոյցը. — 6. Ս. Ապողոնի հայ. վկայութեանութիւնը. 286:



ՀՐԱՏԱՐԱԿՈՒ ԵՒ ՊԱՏՄԱՆԱՍՏԱԿՈՒ ԽՄԱՐԱԳՐ

Հ. ԲԵՓԱՆԵԼ Կ. ՊԱՐԱՆԶ

ՎԻԵՆՆԱ, ՄԻԻԹՈՐԻԱՆ ԶՊՐԱՆ